

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 487/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 32/2011 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2012 telefaxom (doplnená predložením originálu 12. januára 2012) doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy postupom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 32/2011 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 S 13874/2010-79 z 9. marca 2011, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice (ďalej len „daňový úrad“) z 9. novembra 2009 o uložení pokuty sťažovateľovi podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o správe daní“) z rozdielu z dane z pridanej hodnoty určenej správcom dane za zdaňovacie obdobie december 2000.

Podľa sťažovateľa *„Prvostupňový súd a Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, vychádzali zo skutočnosti, že právnym základom rozhodnutia o uložení pokuty sťažovateľovi bolo právoplatné rozhodnutie o určení rozdielu danej uvedenej v daňovom priznaní sťažovateľa a zistenej správcom dane. Obidva súdy poukázali na to, že toto rozhodnutie nebolo zrušené, je právoplatné, a so zreteľom na túto skutočnosť nebrali do úvahy argumenty sťažovateľa, ktorý poukazoval na to, že platobný výmer o vyrubení dane z pridanej hodnoty je rozhodnutím, ktorému predchádzal postup, ktorým bolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“*

Sťažovateľ ďalej uviedol, že všeobecné súdy nebrali zreteľ na to, či konanie správnych orgánov v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, je zároveň *„konaním na základe Ústavy SR a v jej medziach. Konanie správnych orgánov v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, však možno skúmať ako predpoklad záveru o zákonnosti, alebo nezákonnosti takéhoto postupu, až potom, keď súd zistí že správny orgán konal na základe ústavy a v jej medziach. V predmetnej veci sa súdy oboch stupňov zaoberali rýdzo formálnymi podmienkami zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Nezaoberali sa však tým, či toto rozhodnutie bolo výsledkom činnosti správnych orgánov konajúcich na základe ústave a v jej medziach.“* Postupovali tak aj napriek tomu, *„že žalobca sa tak v žalobe, ako aj v odvolaní domáhal zohľadniť skutočnosť, že platobný výmer, ktorý bol právnym základom*

preskúmaného rozhodnutia o uložení pokuty, bol vydaný v dôsledku postupu porušujúceho právo sťažovateľa zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že považuje za nemožné, „aby tak ako žalovaný správny orgán ako ani súd, nijakým spôsobom nereflektovali skutočnosť, že rozhodnutie o uložení pokuty je výsledkom konania začatého daňovou kontrolou, ktorej výkon bol zásahom do práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Tak prvostupňový, ako ani odvolací súd, sa týmto argumentom sťažovateľa nijakým spôsobom nevysporiadali.“.

Podľa názoru sťažovateľa „Najvyšší súd SR v rozhodnutí napadnutom touto sťažnosťou, však rovnako ako súd prvého stupňa nezohľadňovali základnú povinnosť štátnych orgánov vykladať zákony v súlade s ústavou a neposudzovali napadnuté rozhodnutie žalovaného so zreteľom na článok 2 ods. 2 Ústavy SR. Takýmto postupom sťažovateľovi Najvyšší súd SR odoprel právo na súdnu ochranu, zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa JUDr. Ing. K. M.

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf/32/2011 dňa 19. 10. 2011 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Sžf/32/2011 zo dňa 19. 10. 2010 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 32/2011 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2011.

Ústavný súd poznamenáva, že v zásade o identickej sťažnosti (vychádzajúcej z totožného skutkového a právneho stavu) už rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 98/2012 z 19. apríla 2012, ktorým sťažnosť sťažovateľa doručenu mu 19. marca 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Predmetná sťažnosť sa týkala jedného z 5 rozhodnutí daňových úradov, ktoré boli podrobené súdnemu prieskumu ešte v čase pred rozhodnutím – nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009. II. senát ústavného súdu pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa namietajúcej nezákonnosť a neústavnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf/32/2011 z 19. októbra 2011 sa v zásade stotožňuje s právnym názorom a závermi II. senátu ústavného súdu rozhodujúceho vo veci II. ÚS 98/2012, bude na ne pri posudzovaní aktuálnej sťažnosti prihliadať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácii príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov o správnom súdnictve:

„Ako vyplýva z ustanovenia § 244 ods. 1 O. s. p. súdy v správnom súdnictve preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy... súdy ktoré preskúmavajú rozhodnutia správnych orgánov sú, tak ako všetky orgány verejnej moci, viazané základným imperatívom činnosti orgánov verejnej moci, ich postupu v konaniach, v ktorých rozhodujú o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, a ktorý je základným regulatívom ich rozhodovacej činnosti, ktorým je článok 2 ods. 2 Ústavy SR. Podľa tohto článku môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy a v jej medziach, a v rozsahu spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Nie je teda možné, aby súdy v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmavali rozhodnutia správnych orgánov, len z hľadiska toho, či tieto konajú v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a nebrali zreteľ na to, či konanie

v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon je zároveň konaním na základe Ústavy SR a v jej medziach... V predmetnej veci sa súdy oboch stupňov zaoberali rýdzo formálnymi podmienkami zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Nezaoberali sa však tým, či toto rozhodnutie bolo výsledkom činnosti správnych orgánov konajúcich na základe ústavy a v jej medziach. ...

Najvyšší súd... v rozhodnutí napadnutým touto sťažnosťou, však rovnako ako súd prvého stupňa nezohľadňovali základnú povinnosť štátnych orgánov vykladať zákony v súlade s ústavou a neposudzovali napadnuté rozhodnutie žalovaného so zreteľom na článok 2 ods. 2 Ústavy... Takýmto postupom sťažovateľovi Najvyšší súd... odoprel právo na súdnu ochranu, zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy.“

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 Sžf/32/2011 z 19. októbra 2011 (ktorým potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 7 S/13874/2010-79 z 9. marca 2011) sú zlučiteľné s označeným článkom (článkami) ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. októbra 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní, správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6).

Podľa ods. 2 pri ukladaní pokuty podľa odseku 1 sa uplatňuje základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia rozhodnutia. Ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie, uplatní sa základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň podania dodatočného daňového priznania. Ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10 %, pri výpočte pokuty

sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije sadzba 10 %.

Podľa § 110h, ak do 31. decembra 2008 nastala skutočnosť pre uplatnenie základnej úrokovej sadzby pri výpočte pokuty (§ 35 ods. 1 a 3), sankčného úroku (§ 35b ods. 1 a 6) úroku z odloženej sumy (§ 59 ods. 7) a úroku (§ 63 ods. 6), po 31. decembri 2008 sa použije základná úroková sadzba podľa zákona účinného do 31. decembra 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožnil v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považoval za vhodné doplniť nasledovné:

Predmetom súdneho preskúmania v danom prípade je rozhodnutie žalovaného, ktorým uložil žalobcovi pokutu podľa § 35 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona o správe daní.

Žalobca ani v žalobe, ani v odvolaní nenamieta vecnú správnosť tohto rozhodnutia, ani výšku uloženej sankcie a napokon ani dôvod, pre ktorý bola sankcia uložená.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v tomto súdnom konaní nie je možné preskúmať rozhodnutie správcu dane, resp. žalovaného, ktoré nadobudlo právoplatnosť a jeho správnosť bola potvrdená súdmi dvoch inštancií v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom ústavná sťažnosť na porušenie základných práv žalobcu bola Ústavným súdom SR zamietnutá.

Za týchto okolností postupoval žalovaný správne a v súlade so zákonom, keď vydal napadnuté rozhodnutie, nakoľko takýto postup mu striktne ukladá zákon o správe daní v § 35 ods. 1 písm. c).

Pokiaľ žalobca tvrdí, že platobné výmery vo vyššie uvedených 8 prípadoch boli zrušené, toto jeho tvrdenie nemá oporu v spisovom materiáli, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného, ktorými boli platobné výmery potvrdené. Samotné platobné výmery zostali v platnosti.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému žiadne trovy nevznikli.“

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, II. ÚS 98/2012) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní z 26. júla 2011) zaoberal v rozsahu, ktorý potvrdzuje, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné

okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf/32/2011 z 19. októbra 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd s prihliadnutím na už vyslovený právny názor

(k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy „v spojení...“) ešte navyše poznamenáva, že namietanie porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy je nedôvodné a neopodstatnené. Keďže sťažovateľovi nebolo postupom (a ani rozhodnutiami) vo veci konajúcich všeobecných súdov odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom a ani samotný sťažovateľ nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak, ústavný súd jeho sťažnosť vo vzťahu k predmetnej námietke považuje za zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2012